

[Else Zeuthen.]

enkelte andre betingelser ophæves. Dette kan mit parti og jeg ligesom de andre ærede ordførere, der har talt, give fuld tilslutning til. Tidligere lagde man vægt på at opretholde fiktionen om en egentlig forsikring, hvorfor man i højere grad anvendte den private forsikrings synspunkter, men nu erkendes det — skønt man måske ikke gør det alle steder, som vi lige har hørt — at der for en social tryghedsordning som f. eks. invalideforsikringen muligvis gælder andre principper, der gør det urimeligt at opretholde fiktionen om, at den private forsikrings grundsynspunkter også her skal gøres gældende i så stor udstrækning som muligt. Gør man det, fører det direkte til mere administration og til større vanskeligheder for borgerne, og hvis der, som der har været tale om, f. eks. fortsat skal opkræves et pensionsbidrag hos de enkelte, fører det til den mærkværdighed, at der bliver større administration, og at det bliver dyrere.

Hvad angår det særlige invalidepensionsbidrag, som man ønsker opkrævet hos den enkelte borger, vil jeg gerne sige, at en sådan opkrævningsform kan vi ikke gå med til. Vi ønsker at støtte den højtærede socialministers forslag om at erstatte dette med en procent, som opkræves over skattebilletten på samme måde som folkepensionsbidraget. Opkrævningen gennem sygekasserne har vist sig at være bekostelig; der vil kunne spares 2½ mill. kr. årlig ved at gå over til opkrævning over skattebilletten, og disse 2½ mill. kr. — det vil jeg gerne understrege — er en ganske reel indtægt for statskassen. Det kræver så godt som ingen administration at overgå til skatteopkrævningsvejen, og det bliver billigere for samfundet. Der er ikke nogen borgere, som det går ud over af den grund, sådan som det måske kunne være tilfældet ved andre besparelsesforanstaltninger.

Vi kan også give vor tilslutning til den foreslåede ¼ pct. i invalidepensionsbidrag. Jeg vil gerne her sige til det ærede medlem

hr. Søren Andersen, at jeg ikke forstår, hvad det ærede medlem hentydede til med udtalelsen om vanskeligheder, der havde været inden for min gruppe. Jeg forstår heller ikke, hvad det ærede medlem hentydede til med udtalelsen om den stærke diskussion, der havde været om dette under mødet på Nyborg Strand, for, så vidt jeg ved, blev dette spørgsmål overhovedet ikke drøftet dér.

Den kvarte procent, de invalideforsikredes eget bidrag, vil i penge betyde mindre end før, det er rigtigt. Men til gengæld ville ½ pct. betyde væsentligt mere. Bidragets størrelsesorden er imidlertid ikke af betydning i forsikringsmæssig henseende af de grunde, som jeg var inde på før, men den mindre procentdel har den fordel fremfor den større, at den ikke vil komme til at virke så tyngende netop på de mellemindtægter, som man i forvejen fra mange sider erkender beskattes forholdsvis hårdt.

Et andet vigtigt princip i loven er forpligtelsen til for en ansøger om invalidepension at underkaste sig behandlings-, optrænings- og uddannelsesforanstaltninger, hvis det skønnes, at sådanne vil kunne væsentligt og varigt forbedre erhvervsevnen. En nødvendig forudsætning for denne ændring er naturligvis gennemførelsen af det lovforslag om revalidering, som blev fremsat i efteråret, og at man virkelig får oprettet det apparat, som lovforslaget forudsætter. Men en anden vigtig forudsætning er, at der føres en sådan økonomisk politik her i landet, at vi bedst muligt sikrer en høj og varig beskæftigelse. I tider med stor efterspørgsel efter arbejdskraft har der vist sig mange muligheder for beskæftigelse af selv stærkt handicappede, medens tendensen naturligvis går i retning af, at disse glider ud i arbejdsløshed, når beskæftigelsesituationen forringes. Invaliditetsbegrebet — herhjemme i hvert tilfælde — er jo ikke udelukkende et spørgsmål om helbredstilstand, men derimod om evnen til at tjene en vis indtægt under de herskende forhold. Det er denne evnes nedsettelse til en tredje-